

כי תשא

ילדים והורים יקרים מאז!

השבוע, "לב העניין" מוקדש לשברים ולתיקונים, אם בעקבות הפרשה שלנו, שיש בה שבירת לוחות כאובה, ושבירת ברית ואמון בחטא העגל, ואם בזכות נס-פורים, שהשמחה העמוקה שהוא מביא עמו, שמחת ההיפוך ממספד לששון ולשמחה עדיין מורגשת באוויר..

מקווים שתשמחו בו יחד, שבת שלום!

באהבה, מבית "לב לדעת"

10 שאלות

1. את מי מילא ה' "רוח א-להים בחכמה"?
2. ומי היה שותפו למלאכה?
3. מה שם אביו של יהושע?
4. ציינו שלושה מרכיבים מה"מתכון" של הקטורת.
5. מה התקין לעצמו משה כשגילה שקורן עור פניו?
6. איך מנמקים בני ישראל את דרישתם מאהרון "קום עשה לנו א-להים"?
7. מה נתן משה לבני ישראל לשתות אחרי החטא?
8. איך נקרא המקום בו זכה משה להתגלות שעליה נאמר "ויעבור ה' על פניו"?
9. מה מכונה בפרשה שלנו "מעשה רוקח"?
10. איזו חיה נזכרת בפרשה, ואיזו בפרשה הנוספת שאנו קוראים בשבת זו, מה הקשר ביניהן?

היתר תשובות

מעשה כזה מחייב אמונה חזקה והבנה בהירה כי אין מוצא אחר מלבד זה.

ואכן, בלב הפרשה שלנו נמצא שבר גדול אפילו יותר משבר הלוחות.

זהו שברון הקשר והאמון בין עם ישראל וא-להיו.

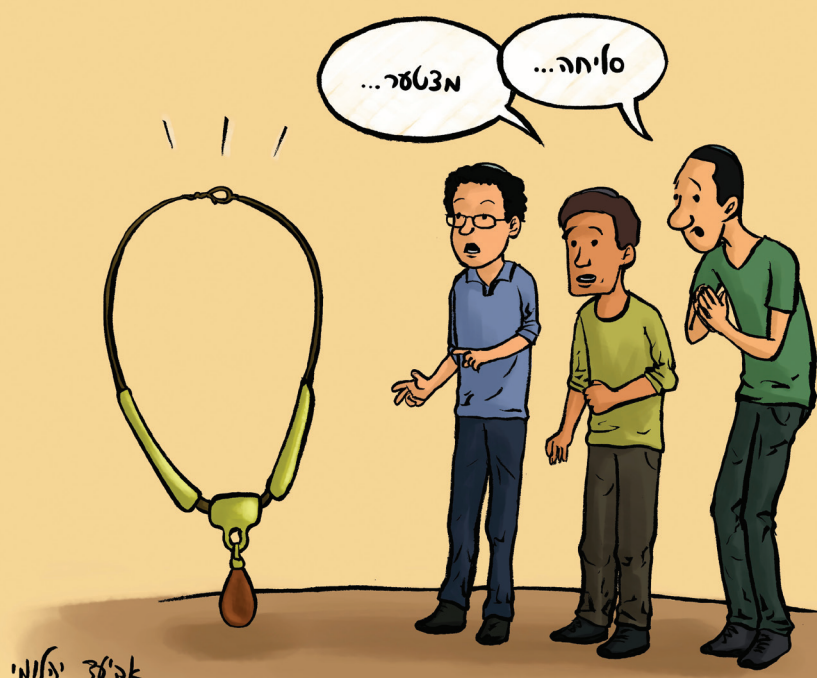
נסו לחשוב, אלו סיבות עשויות לעמוד מאחורי בחירתו של משה לשבור את הלוחות, נוכח השבר הגדול שנוצר בין העם והקב"ה?

- על איזה קלקול בתוך הפרשה שלנו, מתכוון הר' קוק זצ"ל באמרו שהוא תיקון גדול?
- פגשתם קלקולים כאלה בחיים? כאלה שכלפי חוץ נראים כמו שבר, אבל למעשה או בדיעבד מתגלה כי הם תיקון עמוק ואמיתי?
- ועוד שאלה, למחשבה: האם לדעתכם אפשר למצוא "שבר" כזה גם בסיפור הנס של פורים?

במסכת שבת מתארים לנו כיצד בשעה ששיבר משה רבנו את הלוחות אמר לו הקב"ה "יישר כחך ששיברת" ונתן לו את הסכמתו. על עניין זה אומר הר' קוק: "ויש אמנם קלקול כזה, שהוא רק נראה לנו שהוא קלקול ובאמת בעצמו הוא תיקון גדול...."
(עין אי"ה על שבת ט' מ"ה)

כשירד משה וראה בעיניו את עגל המסכה שעשו בני ישראל, שבר את הלוחות שזה עתה קיבל, במעמד מלא קדושה והוד, מאת ה'.

- מדוע לדעתכם הוא שובר דווקא את הלוחות?
- איזו מחשבה עשויה לעמוד מאחורי מעשה קשה ועוצמתי כל כך?
- נסו לדמיין, אלו תחושות מתעוררות בלב במהלך שבירה כזאת, של משהו שאתה/עצמך היית שותף/ה לו?

התבוננו בציור ונסו לגלות איזה ביטוי מהפרשה מסתתר בו?

איזה יאנוני

הסיפור באדיבות "זושא" מגלים את הסיפור החסידי <http://www.zusha.org.il>

סיפור לשבת

אמר רבי שמחה בונים מפשיסקה: "גדול כוחה של תפילה בשמחה יותר מכוחו של הבכי." ומעשה שהיה בעת שהיה ר' שמחה בונים בנמל שבעיר דנציג, והנה נפל אדם אל המים וכמעט שטבע. קרא ר' שמחה בונים אל האיש, ואמר בידידי: "גריס מער דעם לויטן", כלומר: "מסור דרישת שלום בשמי ללוייתן." והנה, עזר ה' לאותו אדם, שאחז בקרש אחד וניצל. לימים אמר ר' שמחה בונים כי לא יכול היה לעזור לטובע בגלל הבהלה הגדולה והצער שבהם היה שרוי. אך כשאמר לטובע דבר בדיחה ונזרקה בו מעט שמחה, רק אז יכול היה לעזור לאיש שלא יטבע.

- מה אתם חושבים על התנהגותו המשונה של ר' שמחה בונים? למה הוא מתנהג ככה?
- כיצד בסופו של דבר הצליח ר' שמחה בונים להציל את הטובע?
- האם קרה לכם פעם ששמחה עזרה לכם במשהו?
- האם אתם מכירים שיר על שמחה, שתמצאו עכשיו לשיר יחד?

לפרטים, הזמנות, תובנות ועוד, מוזמנים בשמחה ליצור קשר איתנו ב: atarlevladaat@gmail.com

סטודיו עדי צור איור: נעה אלבז, סטודיו דוב אברמסון